

OFUKNAĆ (3) *vb pf*

3 sg m *praet* ofuknął (3).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Odezwać się do kogoś podniesionym głosem, nakrzyczeć na kogoś [kogo] (3) : A S. Symeon ofuknął go słowy gniewliwymi wołając nań SkarŻyw 304; poznał [św. Wincenty] iż to był czárt/ y przeżegnawłzy fię/ ofuknął go y odpędził. SkarŻyw 308; czego niewdzięcznie przyjął Atánázyus/ y ofuknął Cefárzá Konftántynuśá. NiemObr 128; [GilPos 230].

Formacje współrdzenne cf FUKAĆ.

LWil